

**echipa de lucru/
work team:**

Anca MITRACHE
arhitect / architect

Mihai RUSEN
artist

Dezorganizarea acută pare să fie marca acestei micro-zone teritoriale în care stau alături una din puținele clădiri elegante de mari dimensiuni ale Capitalei, o stație de Metrou, câteva petice de parcuri improvizate și două clădiri de valoare istorică și arhitecturală, construite aproximativ pe locul a ceea ce fusese una din barierele importante ale orașului, Vergului. O încercare de recuperare simbolică a greutateii-piatră-de-hotar-a-locului este cu totul dezirabilă.

Acute disorganization seems to be the trademark of this territorial micro-zone, which is next to one of the few elegant large buildings of the Capital, a subway station, several improvised park patches and two buildings of historical and architectural value, built around the place of what had been one of the important barriers of the city, Vergului. An attempt to symbolically recover the weight-stone-of-the-place is entirely desirable.

Anca MITRACHE

O scenografie a spațiului public urban – două locuri în Piața Eudoxiu Hurmuzachi, București

Se spune despre spațiul arhitectural că reprezintă unul dintre factorii determinanți ce influențează viața în oraș sau înafara lui. „Pentru a schimba viața... trebuie să schimbăm mai întâi spațiul” (Henri Lefebvre – *The Production of Space*, 1974). Tot el afirmă că o adevărată revoluție – materială, economică, socială, politică, psihică, culturală (...) implică schimbarea spațiului vital. Spațiul, la modul general, însă, conține potențialul de a permite și altor moduri de viață să coexiste.

Actualul mod de organizare spațială permite ca viața noastră să se desfășoare în felul în care ea decurge astăzi. Aceasta nu înseamnă că anumite setări zilnice nu permit și altor forme de manifestare să apară și să modifice actualul mod de existență. Iar schimbarea spațiului, văzută ca o cheie a schimbării modului de viață, se sprijină în orice caz pe modalitatea în care societatea înțelege și se implică într-un nou concept de spațiu.

Propunerea prezentată de echipa noastră reprezintă o pledoarie pentru un design discret și o scenografie „smart” a spațiului public urban al Pieții Eudoxiu Hurmuzachi – fosta Piață a Muncii – fosta Bariera Vergului (amenajare spațială, chiar teatrală) care își dorește să schimbe concepția consumatorului de spațiu chiar înainte ca acesta să-l experimenteze.

În timp ce specialiștii în urbanism sunt interesați de crearea unor elemente de limbaj urban care să urmărească o anumită coerență spațială, echipa arhitect-artist care s-a ocupat de aceste locuri din Pța Hurmuzachi a urmărit proiectarea și promovarea unor locuri de odihnă și relaxare care să se integreze firesc în ambianța urbană existentă și care să ofere răgazul sau popasul mult-așteptat trecătorului.

Situat în adiacența Bisericii Sfinții Împărați Constantin și Elena, primul amplasament ales pentru reformulare încearcă să propună câteva locuri de popas în compania unei vegetații medii și joase, îl orientează și îmbogățește vizual prin trasarea aleii de acces inundate de vegetație, și prin amplasarea corpului statuar ce marchează locul ce purta, odinioară, denumirea de Bariera Vergului.

Al doilea amplasament încearcă prin amenajarea, prin sistematizarea verticală propusă, rezolvarea unui loc de staționare și răgaz al locuitorilor cartierului. Suprafața generoasă situată deasupra Pasajului auto Muncii este reamenajată în forma unui mic parc urban prin crearea mai multor locuri de staționare și de joacă pentru copii, recâștigând din suprafața intersecției urbane un spațiu verde, căutat de locuitorii orașului. Configurația propusă încearcă crearea intimității spațiului verde situat chiar în inima intersecției, dar respectă totodată determinările impuse de circulația auto și vizibilitățile laterale – coerența circulației auto și separarea oricăror interferențe pietonal-auto. Rezultatul este acela al creării unor spații în sine, pregătite să găzduiască locuri de ședere și *loisir* în inima orașului, adică exact acolo unde este nevoie de ele, unde sunt cerute și căutate de trecători.

Ținta ar fi crearea unei calități sporite a vieții urbane prin personalizarea spațiului public urban, cu și prin artă și arhitectură. Senzația de confort în aceste „locuri” ar fi recunoscută prin promovarea spațiului verde, prin procedee de design ce urmăresc perspective vizuale sensibile, de mare calitate, prin folosirea unor materiale de construcție și de finisaj rezistente și plăcute, și creând, per ansamblu, senzația de ambianță agreabilă într-un oraș modern de milioane de locuitori.

A Scenography of the Urban Public Space: Two Places in Eudoxiu Hurmuzachi Plaza, Bucharest

The architectural space is said to represent one of the determining factors that influence city life both inside and outside its confines. „To change life, however, we must change space.” (Henri LeFebvre, *The Production of Space*, 1974). He also states that a total revolution – material, economic, social, political, psychological, cultural (...) involves the change of the vital space. In general, space can virtually allow the coexistence of other ways of life. The current spatial organisation allows today’s way of living. This does not mean that certain daily settings would not permit other manifestations that could emerge and change the current state of affairs. What is more, the modification of space seen as a key to changing the current way of life depends anyway on the manner in which society understands and is ready to get involved into a new concept of space.

The proposal put forward by our team is a plea for discreet design and „smart” scenography of the public space of Eudoxiu Hurmuzachi Plaza – the former Muncii Plaza – the former Bariera Vergului (a spatial, even theatrical landscaping) that wishes to change space consumer’s conception even before he/she experiments it.

While the specialists in urban design are interested to create those vocabulary elements able to pursue a certain coherence, the architect-artist team who approached these places in Hurmuzachi Plaza had in mind only the design and promotion of some places of rest and relaxation that would fit naturally in the extant ambiance and would also offer the passer-by the long-expected respite.

Located close to Saints Emperors Constantine and Elena Church, the first setting we chose to redesign proposes to the passer-by several stopovers surrounded by medium and low vegetation; it also leads him/her and offers a rich visual experience by creating the access lane with overflowing vegetation; likewise it adds a statuary group that marks the place once called Bariera Vergului.

Through its landscaping and vertical systematization, the second setting tries to solve a stopover and place of respite for the neighbourhood dwellers. Its generous area, situated above Muncii Underground Auto Passage, is landscaped in the shape of a small urban park by the creation of several places for stationing and playgrounds; by doing so, it reclaims a stretch of green from the urban junction for the city dwellers. The proposed configuration intimately shapes the green area at the heart of the intersection but, at the same time, respects the traffic requirements and lateral visibility, namely, the coherence of auto traffic and the separation of cars and pedestrians from any interference. It all resulted in the creation of self-contained spaces, ready to shelter sitting and leisure places right at the core of the city, that is, exactly where they are needed the most and where the passers-by would look and ask for.

The major goal would be the enhancement of urban life by the personalization of the urban public space through art and architecture. The feeling of comfort in such places would be acknowledged by promoting the green space, by design means that are searching for pleasant visual vistas and the use of sturdy and eye-catching materials. That will certainly result in a feeling of enjoyable ambiance in a modern city inhabited by millions of people.

(english translation: Magda Teodorescu)

Mihai RUSEN

Contrast și armonii

Există câteva simboluri arhetipale, social-urbane cu un potențial deosebit pentru calitatea de obiect sculptural postmodern – cele mai importante ar fi troița urbană, clopotul ca icon vizual și instalație/obiect sculptural care să extindă calitatea de spațiu sacru asupra zonelor de relaționare directă cu țesutul urban contemporan.

De asemenea, potențialitatea de obiect sculptural postmodern rezultă din tipologia artefactuală explorată de arheologia industrială – platforme de transport gen vagoneti, șasiuri de vagoane, utilaje ale epocii industriale de tip vehicul specializat (locomotive de triaj ori alte motoare cu aburi etc.), care dobândesc, în același context postmodern, calitatea de instalație/obiect sculptural, mai ales prin asocierea compozițională, chiar prin juxtapunerea cu un obiect artistic ori simbol/arhetip.

Troița urbană și clopotul relaționează, prin tipologia artefactuală, cu spațiul sacru și percepția postmodernă asupra raporturilor urbane de tip simbolic/spiritual; reasigură o prezență a simbolurilor culturale și arhetipale într-un context minat de nesiguranță și teamă în privința valorizării contemporane a multi/interculturalității. Alte obiecte sculpturale de referință, încadrate de tipologia artefactuală a *readymade*-ului postindustrial – șasiuri de vagon de tren, vagoneti, fragmente de cale ferată, alte utilaje ale erei industriale, fac referință directă și conectează instantaneu imaginarul colectiv, prin simboluri ale călătoriei și transportului – vehicolul cognitiv prin excelență.

Demersul se bazează pe tehnici sculpturale de mobilare/insertie urbană care utilizează furnituri industriale (profile recuperate), obiecte *readymade* de context postindustrial, asamblate compozițional prin sudură electrică, ciment turnat în cofraj ori tehnici mixte – combinația de fier sudat și beton, rezultanta fiind obiectul sculptural postmodern.

Tehnologiile de transpunere propuse sunt extrem de permissive financiar în contextul contemporan; diferența de plus-valoare artistică este definită de colaborarea activă dintre arhitect și artist/sculptor; obiectul sculptural/instalația sculpturală are calitate de semn și simbol, din perspectivă antropologică și apotropaică, dar viziunea spațială, arhitecturală îl inserează pozitiv și dinamic în țesutul urban destinat.

Contrast and harmonies

There are some archetypal, social-urban symbols that hold a particular potential as postmodern sculptural objects - the most relevant would be the urban crucifix, the bell as visual icon and installation/sculptural object – which could infuse their quality of sacred space into the areas directly relating to the contemporary urban fabric.

The same happens with their potential as postmodern sculptural objects belonging to the artefact typology explored by industrial archaeology – transport platforms like barrows, carriage chassis, specialised gears of the industrial age (gridiron engines or other types of steam engines, etc.) – which acquire, within the same postmodern context, the quality of being installations/sculptural objects, particularly through their compositional association, even juxtaposition, with an artistic object or symbol/archetype. The urban crucifix and bell are related, through the artefact typology, with the sacred space and postmodern perception on the symbolical/spiritual urban relationships; they reconfirm the presence of cultural and archetypal symbols within a context undermined by apprehension and fear as to the contemporary valorisation of multi/interculturality. The other referential sculptural objects belonging in the artefact typology of the post-industrial readymade objects – carriage chassis, barrows, parts of train railways, other gears of the industrial age, directly refer to and promptly connect with the collective imaginary mind-set through symbols of journey and transport – a cognitive vehicle par excellence.

The approach is based on sculptural techniques of urban furnishing/insertion which appeals to industrial furnishings (reclaimed profiles), post-industrial readymade objects which are assembled through electric welding, cast cement into coffers or mixed techniques – a combination of welded iron and concrete – resulting in the sculptural post-modern object.

The proposed transposition technologies are very affordable, financially speaking, within the contemporary context; the artistic added value is defined by the effective collaboration between architect and artist/sculptor; the sculptural object – the sculptural installation is both a sign and symbol from an anthropological and apotropaic perspective, yet the spatial, architectural vision inserts it positively and dynamically within the chosen urban fabric.

(english translation: Magda Teodorescu)

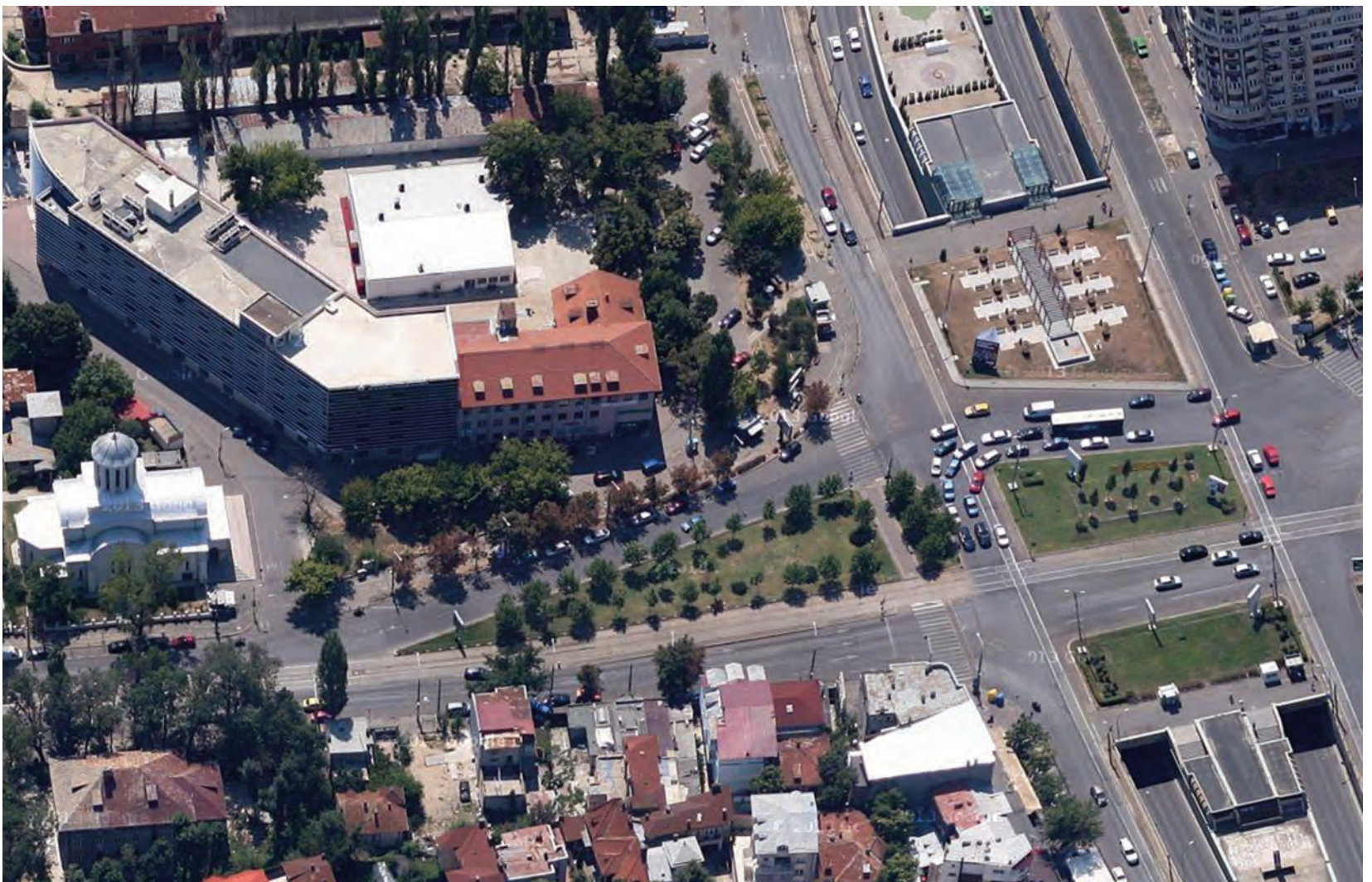
imagini ale existentului
images of the existing

imagine a existentului de la nivelul solului; jos, perspectivă aeriană
image of the ground level existing; below, aerial perspective

sus: propunere de ansamblu, fotomontaj
jos: propunere, detalii

up: overall proposal, photomontage
below: proposal, detail

instalație-clopot pe marginea aleii principale, vedere dinspre și înspre biserică
bell-tower installation on the edge of the main driveway, view from and to the church

amenajare cu instalație-clopot a scuarului din vecinătatea intrării la Metrou (Stația Muncii)
improvement with the bell-tower installation of the square near the entrance to the Metro (Muncii Station)